

votu bojala svoga vjerenika? Zašto je jedva dočekala da sinoć ode, a inače ga je uvijek zadržavala, da otide kasnije?

Slijedeći joj je dan bilo već laglje. Vrijeme, kaže se, da je najbolji liječnik, pa i ono nekoliko sati što je noću proteklo bilo je dovoljno, da donese melema njezinoj ranjenoj duši. Što je bilo, to je prošlo, — rekla je sirotica, — a ponovit se ne će, jer ne može... Knez, sva je prilika ne će je nikad više ni vidjeti... Ona će se vješto uklanjati svakoj prigodi, ne će izlaziti iz svoga vrtića, a tu, pogotovo u njezinoj kućici, ne će je doista potražiti. Sad ipak može da bude mirna, pa joj ne će biti više tjeskobna prisutnost njezina Ive; ona će ga sad opet nježno zaustavljati, kada se digne na polazak. Doista, nije lijepo što je istinu zatajila; ali, napokon, nije li možda bolje, što nije sve kazala, jer, samo dobri Bog zna, kako bi to bio shvatio i brat i vjerenik... Na stvari, konačno, nije bilo ništa. Ona će i one Barbarigove riječi i onaj njegov pogled duboko zakopati u zaboravi, pa će time biti svemu kraj, a njezina će duša uživati najljepši mir...

Tako je prošlo par dana. Nije nikamo izlazila, nije nikoga do li svoje vidala, pa se je bila sasvim primirila.

Ali, podvečer jednoga dana u tom istom tjednu, baš kad je poslije sparnog dana zalijevala svoje mile ružice, da joj budu ljepše pred slikom Bogorodice, iznenada se pojavio pred njezinim vrtićem Marko Barbarigo, na povratku sa šetnje u gradskoj šumici podno brda Marjana. Prolazeći mimo, Babarigo je pogledao u vrtić upravo u čas, kad se ona ispravila, da zalije drugi ružin grm. Njihovi su se pogledi i ovoga puta sastali za trenutak. Barbarigo kao da se je htio zaustaviti, ali je ipak proslijedio svoj put. Njoj je bilo pri srcu, kao da ju je munja ošinula. Ona je ostala kao ukočena i onda kad je knez zamaknuo drugom ulicom. Sva joj je krv stinula. Činilo joj se, kao da će se nã otvoriti zjalo, koje će je živu progutati! A onaj stari dušmanin, onaj unutarnji glas bržebolje opet se javio, opet ju je stao prekoravati, opet joj je donio pred oči vjerenika, te joj je opet predbacio, kako ne će smjeti da mu kaže, da je mimo njezina vrtića prošao gradski knez, jer bi joj on odmah na licu sve pročitao. Da, on bi je mogao upitati, kako joj je to moglo da zapne u oko, što je mimo vrtića njezina prošao gradski knez?! Ne smije li zar da svaki građanin mimo prolazi? A što bi mu ona na to odgovorila? Morala bi mu i opet zatajiti istinu, ili priznati sve! Bila je ona, i osjećala se je nedužna, ali Bog zna kako bi